

Elias Liljebro, Pia Jonsson och Thomas Liljebro.

Båtresan mellan Umeå och Vasa tar 4 1/2 timme.

Umeå är Sveriges elfte största stad.

DT besöker Umeå Dövas Förening

Artikelserien Landet runt fortsätter. Den här gången hälsar DT på Umeå Dövas Förening och följer med på deras tur till Vasa. Föreningen har det kämpigt, men ordförande Thomas Liljebro tänker inte ge upp.

– Jag har döva föräldrar och därmed besökt föreningen sedan barnsben. Så jag vill ge något tillbaka till föreningen.

Thomas Liljebro, hans son Elias, och Pia Jonsson är på väg till Vasas Dövas Förenings 120-årsjubileum. Den här helgturen, fredag–söndag, är kostnadsfri för Umeå Dövas Förenings medlemmar.

Ändå är uppslutningen liten. Två medlemmar har hoppat av, och andra medlemmar säger att de gärna hade följt med om de var lediga. Thomas säger att det är synd att inte fler kunnat hänga med.

– Men vi har ändå trevligt tillsammans.

Han berättar att senast Umeå Dövas Förening hade ett stort antal deltagare var 2011. Då firade föreningen 100-årsjubileum.

– Efter det kändes det som om luften gick ur ballongen och deltagarantalet till våra aktiviteter sjönk rejält.

Thomas ger tre troliga förklaringar till varför dövföreningen sedan dess haft det tufft. Den ena är att medlemmarna blir allt äldre, och färre till antalet. Den andra är att många medlemmar gärna tillbringar tid på Facebook och i egna umgängeskretsar. Många söker sig till dövkyrkans aktiviteter också.

Den tredje är lokalen. Dövföreningen har inte haft någon egen lokal på drygt tre år.

– Vi har blivit ”rotlösa”.

2006 fick dövföreningen akut lämna sin lokal på Sveagatan i centrala Umeå, som de hyrde av kommunen, till nykterhetsrörelsen IGOT-NTO vars lokal brunnit ner.

Istället fick dövföreningen en ny källarlokal på Storgatan som dessvärre var mögelskadad. Det höll inte i längden – 2014 lämnade föreningen lokalen och sålde nästan allt de hade.

Sedan dess har föreningen inte riktigt haft någon fast träffpunkt.

– Den dåvarande styrelsen nämnde att nu var det nya vindar och att vi skulle träffas på olika ställen i stan.

Thomas kan i dag konstatera att det kanske inte blev så lyckat. En egen lokal tror han är betydelsefull för medlemmarna. Någon lämplig lokal har ännu inte hittats.

Han blev ordförande för två år sedan. Redan då var det svårt att rekrytera styrelsefolk. Nu är det bara tre personer i styrelsen, men i praktiken är det endast han som är aktiv. Eftersom han inte kan göra allt ensam har han sagt att andra medlemmar får ordna aktiviteter. Hittills har det inte resulterat i så mycket aktiviteter.

Pia Jonsson, från Göteborg och bosatt i Umeå sedan 1995, säger att dövföreningen betyder socialt umgänge för henne. På frågan om hon kan tänka sig att ordna aktiviteter, t.ex. fika, svarar hon att hon hellre vill göra det tillsammans med någon.

När DT frågar Elias, 16 år, vad dövföreningen innebär för honom, svarar han leende: gratis fika. Även om han går på Kristinaskolan i Härnösand är han egentligen hörande. Han har en ”adhd-relaterad” hörselnedsättning.

– Jag tror inte att jag kommer att ha något behov av dövföreningen i framtiden. Jag är ju hörande, säger Elias.

På tal om framtiden: i mitten av november hade Umeå Dövas Förening möte med Västerbottens Dövas Länsförbund, som också hade problem med att rekrytera styrelsefolk. Stig Kjellberg från SDR:s föreningsstöd kom dit. Då diskuterade de framtiden (se artikeln intill).

Thomas Liljebro är mån om att rädda dövföreningen. Hur det ska ske, vet han ännu inte. Han funderar fortfarande.

– Mina döva föräldrar har ju gett mig mycket, genom att ta mig till dövföreningen under min barndom. Nu har jag snart ”betalat tillbaka” det jag fått av dem.

Just nu har dövföreningen 63 medlemmar.

TEXT: NICLAS MARTINSSON FOTO: NICLAS MARTINSSON/WASALINE

Läs tidigare delar i Landet runt-serien på dovastidning.se